

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. július 12.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ZAVARGÁSOK AZ ÚR ÚTJA MIATT

Énekek: 35,1. 13; 451; 396,3; 398

Lekció: ApCsel 19,23-28

Alapige: ApCsel 19,23

Abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt.

Imádkozzunk!

Áldunk téged, örökkévaló Istenünk, Atyánk Jézus Krisztusban, hogy ezen a mai reggelen is előtted lehetünk a gyülekezet közösségében.

Köszönjük, hogy hívtál minket szent hívással. Áldunk, ha látjuk már, hogy „száma nincsen, Uram, jótéteményidnek”, és nem tudjuk elsorolni sem azt a gazdag jótéteményt, amit velünk tettél, hogy a pokol torkából kiszabadítottál, sziklára állítottad lábunkat, megtanítottál hinni, rád bízni az életünket, ígéreteidre várni, azokban reménykedni, azok beteljesülésében teljesen bizonyosnak lenni.

Megvalljuk őszintén előtted, Urunk, hogy a mi nagy ellenségünk olyan sokszor akart és akar elbizonytalanítani bennünket. Olyan sokszor felteszi a kérdést nekünk is: csakugyan? Csakugyan azt mondta Isten? Tényleg igaz az Ő ígéje? Tényleg hitben jársz te? Tényleg az Úr útján vagy? — Szeretnénk, Urunk, megerősödni minden igeolvasásnál, minden igehallgatásnál. Szeretnénk megerősödni a Golgota keresztje alatt, hogy valóban bűnbocsánatunk, örök életünk és üdvösségünk van.

Szeretnénk kérni téged, hogy a te áldott Lelkeddel segíts előre a megszentelődés útján, amennyire csak lehetséges menni, hogy az, amit az ige is említ nekünk, az jellemezze az életünket, hogy egyre jobban ismerjünk, szeressünk, kövessünk és szolgáljunk téged.

Azt énekeltük: „készek vagyunk bizonysgot tenni”, de megvalljuk őszintén, hogy sokszor van bennünk gyávaság, a visszautasítástól vagy a kudarctól való félelem.

Kérünk, taníts bennünket arra, hogy ne szégyelljük a Krisztus evangéliumát, a világban a te igédet, vagy a szeretteink körében sem. Kérünk, taníts bennünket bizonysgtevő életre, mert tudjuk, hogy munkálkods, és ezért nekünk is munkában kell

ZAVARGÁSOK AZ ÚR ÚTJA MIATT

---

lennünk, hiszen az a szolga boldog, akit mikor visszajössz, Urunk Jézus, munkában találsz éretted.

Növeld most is a hitünket, Urunk, s kérünk, segíts valóban rád figyelni, szívünkben, elménkben, gondolatainkban elcsendesedni, és ebben a csendben szólalj meg, Urunk, és kérünk: ne szóljon igéd hiába.

Ámen.

Igehirdetés

A kalauzunk szerint a Cselekedetek könyvét olvasva eljutottunk a héten addig, hogy Pál apostol Efézusban szolgál az Úrnak. Nem akármilyen szolgálat volt ez. Több mint két évig van ebben a városban az apostol. Tudjuk, hogy itt egy kedves gyülekezet alakult, amelynek később János apostol is szolgálója volt, és itt sokan hitre jutottak, új életet kaptak Isten kegyelméből. Ennek a gyülekezetnek szól majd néhány év-tized múlva az a figyelmeztetés: „elhagytad az első szeretetet, térj meg! — ha nem, kimozdítom gyertyatartódat a helyéből.”

A 23. versben azt olvassuk: „Nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt.” Arról majd fogunk hallani, hogy mi ez a zavargás, miben nyilvánul meg. De arról is legyen néhány szó, hogy mi az oka ennek a zavargásnak.

Először is azt kell kiemelnem, hogy a 20. versben van egy döntő ige: „Így az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött.” Tehát nem az volt a döntő, hogy Pál elment Efézusba és hirdette az igét, hanem az, hogy az Úr ereje által az ige hatalmasan terjedt és megerősödött. Isten igéje pedig úgy terjed, és abban lesz nyilvánvaló, hogy egyre többen fogják követni az Úr Jézus Krisztust.

Pál apostol először a zsinagógában tanít több mint három hónapig, aztán egy Tirannosz nevű férfinak az iskolájában két esztendeig. Ez is intsen bennünket arra, hogy az Isten szolgája soha ne gyors sikereket várjon, hanem hűségesen szólja az evangéliumot.

Amikor az Isten igéje terjed, és hatalmasan megerősödik, azt olvassuk, hogy azok közül, akik varázslást űztek, összehordták könyveiket és mindenki szemeláttára elégették. Mikor kiszámították a könyvek értékét, ötvenezer ezüstpénzre becsülték. — Ez is egy fontos jelenet itt az igében, mert amikor az igéje terjed, az pontosan abban lesz nyilvánvaló, hogy átalakulnak az értékrendszerek. Ami addig fontos volt, az jelentéktelen lesz, amit addig elhanyagoltak vagy semmibe vettek, az lesz a legfontosabb. Amit kárnak és szemétnak ítélték addig, az lesz a legdrágább. Ami pedig drága volt nekik, az lesz szemétté: minden a helyére kerül.

Amikor valaki új életet kap, akkor lassan — lehet, hogy nem egyszerre —, de kezd minden a helyére kerülni. Így fogalmaznám meg: Jézus a szívbe, varázskönyvek a tűzbe. Addig fordítva volt: a varázskönyvek voltak a polcokon, mindenféle okkult és babonás irányzat, Jézus Krisztussal pedig nem törődtek. Miután az ige terjed, Isten hatalma alá kerül, fordítva történik: Jézus kerül a szívbe, ezek a varázskönyvek és minden egyéb babonás dolgok pedig a tűzbe. Jó helyen vannak ott, az őket megillető hely ez. A Jézust megillető hely a szív, a varázskönyveknek, babonás dolgoknak pedig a helye a tűzben van.

Amikor kiszámították a könyvek értékét, ötvenezer ezüstpénzre becsülték. Ez két dolgot jelent. Az egyik, hogy valóban láthatjuk, hogy saját kedvteléseire, babonáira mennyit áldoz az ember. Ötvenezer ezüst igen nagy pénz volt abban az időben. Körülbelül egy ezüst volt egy embernek a bére. Tehát ez igen nagy összeg volt. Ugyan-

akkor azt is jelenti a számunkra, hogy kiszámították ennek értékét, és ez egy por-szem a gépezetben, mert azt jelentette, hogy még mindig értékesnek találták.

Nem vagyok biztos abban, hogy nem itt kezdett elbukni az efézusi ébredés. Azt jelenti, hogy nem értékelték azért teljesen le. A szemétnek az ember nem számolja ki az értékét. Amikor kivisszük a kukába a szemeteszsákot, kiszámoljuk, hogy mennyi mindent dobunk ki a tejszes pohárral, tejs zacskóval stb. ? Szinte örülünk, hogy szabadulunk tőlük. Legyen a kukában, csak ne a konyhánkban. Főleg, ha már szaga is van. Nem számítgatjuk, mennyit dobtunk ki a kukába. De jól járt a közterület-fenntartó vállalat, hogy ennyi szemetet kivittünk! — Sajnos, kiszámolták azoknak az értékét. De ez tanít bennünket, hogy mennyi mindent képes áldozni az ember saját maga céljaira.

Beszélgettem egyszer egy fiatalemberrel. Elmondta, hogyan szokott le a dohányzásról. Azt mondja: egyszer csak kiszámoltam, hogy az alatt az idő alatt, amíg dohányoztam, mennyit költöttem cigarettára. Mellé tettem, hogy mennyit adtam az Úr céljaira, és a kettőnek a végeredménye annyira megdöbbenett, hogy el kellett dobjam a cigarettát. — Érdekes, hogy valakit így fog meg Isten. Ő erről az oldalról nézte a dolgot — teljesen mindegy, hogy milyen oldalról, de egyszer csak szabadulás lett belőle.

Azt olvassuk a mai igében, hogy „abban az időben nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt”. Vegyük nagyon komolyan azt az egyszerű igazságot, hogy ahol Isten igéje terjed, ott mindenütt zavargásnak kell lennie. Ez nem véletlen. Ez nem tragédia, amit mi úgy gondolunk, hanem ez egy természetes folyamat. Ott, ahol Isten igéje terjed, ahol emberek újjászületnek, ahol vágyakoznak Jézus Krisztussal való közösségre, hitre jutnak, elkezdenek látni dolgokat, még nyilvánosan bizonyosságot is tesznek — mert ez nyilvános bizonyágtétel volt, hogy összehordták a könyveiket valahol, Efézus főterére talán, ott zavargás lesz. Ez nyilvános bizonyágtétel volt arról, hogy mit értettünk meg, miben kaptunk világosságot, ki a mi Megváltónk, mit kell tennie annak, aki hisz. Ez így volt a Szentírásban, az ige korában is. Így volt Illés idejében.

Így volt a Római Birodalomban, így volt a reformáció utáni időben, amelyet követett az ellenreformáció, mert zavargás támadt az Úr útja miatt. El kellett fojtani az ígét, vissza kellett verni a világosságot azért, mert nekünk megmondta a mi Urunk, az ige, hogy ellenségeskedés lesz az asszony magva és a Sátán magva között. A hit és hitetlenség közt. A világosság és sötétség közt. Az élet és halál között. És amíg ez a világ világ, addig mindig erre számíthatunk. „Nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt.” Meg kell kérdezzük azt, hogy ahol nincs zavargás az Úr útja miatt, ott van-e egyáltalán az Úrnak útja? Ahol nagy béke van, ahol olyan nagy nyugalom van, az nem azért van, mert ott alvás van? Mert ott nincs ébredés? Ott nincs hitvallás, nyilvános bizonyágtétel? Ahol nincs jele az odaszánásnak, a Krisztus-követésnek?

Azt kell mondanunk, hogy mihelyt valaki követi hűségesen, engedelmesen Krisztust, az vegye tudomásul, hogy zavargás lesz az Úr útja miatt. Megmondta nekünk Jézus, hogy még családon belül is, anya és lánya közt is, nézeteltérések lesznek. Hány példát tudnánk mondani, hogy addig nem volt baj, amíg valaki egy családban hamis vallásosságban járt. Amikor felébredt, amikor újjászületett, akkor már nem csekély zavargás támadt az Úr útja miatt. Miért? Mert átértékelődnek a dolgok, a javak, a gondolkodás, a tettek, az időbeosztás — minden. Ott zavargás kell, hogy legyen az Úr útja miatt.

Ugyanakkor az is fontos ebben az ígében, hogy vegyük komolyan, hogy az Úr hirdetett ígéjének valóban nyugtalanítania kell az alvókat. Nem baj az, mert itt egy nagy nyugtalanítás történik. De nem azért, mert „nyugtalan a szívünk, míg benned nyugalmat nem talál”, hanem azért, mert egy Demeter nevű ötvös fellázítja a sokaságot, és az Pálék és Isten útja ellen kezd akciót.

Nem szabad, hogy ez bennünket megrémítsen, mert minket meg nem rémítene az ellenség — írta Luther az énekében. Mirajtunk nincs hatalma. De az Úrnak, az Úr ígéjének mindig így kell nyugtalanítania az alvókat a családban, egy faluban vagy egy városban. Az Isten ígéjének nyugtalanítani kellene a társadalmat, a vezetőket, a politikusokat, a gazdasági szakembereket, az elöljárókat. — „Nem kevés nyugtalanítás támadt az Úr útja miatt.”

Nézzük meg: vajon a környezetünkben van ilyen nyugtalanság? Ilyen nézeteltérés? Adja meg az Úr, hogy legyen! Mert nekünk ezt mondta a mi Urunk: engem is üldöztek, titeket is üldözni fognak. Engem megvetnek, titeket is meg fognak vetni. Ez az ige arra is int bennünket, ahogy a Zsidókhöz írt levélben olvassuk: nem a hátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.

Pál apostol nem hirdetett mást, nem ijedt meg. Az akkori hívők nem ijedtek meg ettől a zavargástól, mert az ige mindig választásra serkent bennünket. Efézusban is választásra serkentette őket az ige. Válasszanak, ha az Úr az Isten, menjenek utána, ha Baál, vagy Artemisz, akkor pedig kövessék azt.

Demeter, az ötvösök legnagyobb vállalkozója tudja ezt, és elindít egy folyamatot. Ennek a zavargásnak, és ennek a nyugtalanságnak az emberi eszköze lesz. Mint ahogy Pál apostol az ige eszköze, mint akik az ígét továbbadták, azok a kegyelem eszközei voltak, ez az ember meg a nyugtalanságnak, az ellenségeskedésnek az eszköze volt ott Efézusban.

Érdekes, hogy ettől az embertől is tanulhatunk. Nem idegen ez a Bibliától, hogy egy negatív szereplőtől tanulunk, hiszen az Úr Jézus egyszer tanította az övéit a hamis sáfárnak a történetén keresztül: milyen okos volt a maga nemében. A maga kis elképzelésében, a maga Isten nélküli világában. Mi is tanuljunk ettől az embertől. Nem példakép nekünk Demeter. Nem követésre méltó az, amit tett, hanem azt, amit ő tett a maga hitványságában, azt nézzük meg, hogy vajon mi a hívő életünkben vajon gyakoroljuk-e, csináljuk-e?

Éppen ezért tudjátok, mit tanulhatunk meg Demetertől? Néhány dolgot ma felsorolok.

Az első az éberség. Mihelyt látja, hogy az ige terjed, mihelyt azt gondolja, hogy ez veszélyes lehet a mi üzletünkre, nem lesz olyan kelendő az Artemisz templom kis változata, akkor azonnal riadót fúj. Megtanulhatjuk tőle, hogy ez az ember éber volt. Figyelt, következtetéseket vont le. Lehet azt mondani, hogy ez egy feltételezés volt: Mi lesz, ha ez így megy tovább? De ő már gondolt a jövőre is. Előre tudott nézni ez az ember. Ha ez így megy tovább, bezárhatjuk az üzletünket. Jön ez a Pál, aki olyan Istent hirdet, akit nem lehet kiábrázolni, mert azt mondja: az Isten Lélek. Akik Őt imádják, azok Lélekben és igazságban kell, hogy imádják. Nem úgy van, hogy majd átállítjuk a gépsorokat, elkészül a prototípus, hozunk egy ügyes kezű művészt, nekünk mindegy, mit csinálunk, Artemiszt vagy Istent ábrázolunk, csak az üzlet menjen.

Ez a Demeter éber ember, tudja, hogy ez nem fog menni. Tudja, hogy az Artemisz templomnak vége, és nem mondja, hogy lesz másik templom, majd azt fogjuk kiábrázolni. Úgy gondolkozhatott ez a Demeter, hogy Pál apostol olyan Istent hir-

det, aki a szívben lakik, nem lakik kézzel csinált templomokban. Hiszen Pál azt a Krisztust hirdeti, akiről azt írja épp az efézusi gyülekezetnek, hogy lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben. (Ef 3,17)

Ezek majd azt fogják énekelni néhány évszázad múlva: jöjj és lakozz bennem, hadd legyen már itt lenn templomoddá szívem, lelkem. — Ezt nem lehet kiábrázolni! Micsoda éberség...

És az Úr Jézus Krisztus nem erre intette az övéit, hogy legyünk éberek? Vigyázatok, imádkoztatok, nézzétek a folyamatokat, vonjatok le ebből következtetéseket. Jézus még a visszajövetelét is ehhez köti. Nézzétek meg az időket, vonjatok le belőle következtetéseket. Értelemmel dolgozzátok fel, amik körülvesznek. Legyen derekatok felővezve — mondja Jézus. Lámpásotok meggyújtva. Ti pedig hasonlóak azokhoz az emberekhez, akik várják az Urukat.

Az éberségre int bennünket. Igen, hogy a lelki folyamatokat is nézzük. Sokaknak nem tetszik ez az éberség, de azért a nyáj vezetőinek mindig ébereknek kell lenniük. Különösen a vezetőktől, az öröktől várta az éberséget. Akit a várfalra állítottak, nem aludhatott, annak ébernek kellett lenni, de Isten rábízta sokakra, hogy éberek legyenek. Milyen sokszor nem fogadjuk el még a gyülekezetben sem, amikor a vezetők kiáltanak. Amikor megpróbálunk ébernek lenni és következtetéseket levonni, hogy milyen lelki folyamatok vannak, mik lehetnek ebből, mit tapasztaltunk az elmúlt harminc esztendőben — én csak ennyire tudok visszanezni.

Az éberséget megtanulhatjuk ettől az embertől. Egyszer csak riadót fúj: jaj, mi lesz, ha ez így megy tovább? De vajon a mi keresztyénységünk fúj-e riadót? Mi lesz, ha ez így megy tovább? Nem mondok példákat, mert sokat lehetne, de véletlenül sértenék.

Fújunk mi riadót, amikor törvényeket hoznak, amikor szabad az abortusz, amikor össze lehet házasodni két férfinak vagy két nőnek? Ezt már Amerikában kiterjesztették. Vajon fújunk mi riadót, hogy mi lesz ebből? Mi lesz a jövő nemzedékével, társadalmával? Nem folytatom a sort, mert tényleg nem akarok senkit sem sérteni. De tanuljuk meg az éberséget!

A másik, amit tanulhatunk tőle, hogy azért nemcsak az üzlet érdekelte, bár vannak, akik azt gondolják. Ez a Demeter elmond egy ilyen mondatot: „Artemisznek a templomát is semmibe veszik, és így ő, akit egész Ázsia és az egész földkerekség tisztel, el fogja veszteni dicsőségét.” — Demetert nemcsak az érdekelte, hogy elveszti a nyereséget. Mit mond? Artemisz el fogja veszteni az ő dicsőségét. — Tanulhatunk ettől az embertől. Mert ez az ember féltette az ő hamis istenének a dicsőségét.

Vajon az Isten hívő népe ma félti-e az Isten dicsőségét, a Szentháromság egy örök igaz Isten dicsőségét? Ez az ember nem akarta engedni, hogy az ő hamis istenének a nevének, dicsőségének csorba essék. Tanuljunk tőle, mert úgy érzem, hogy mi sokszor nem gondoljuk komolyan, hogy ki, hogyan és mikor lopja meg a mi Istenünk dicsőségét, hatalmát és erejét. Mi sokszor ezt elnézzük. Ez az ember nem nézte el. Azt mondta: baj van! Emberek, riadó, ébredjétek fel, mert Artemisz el fogja veszteni a dicsőségét...

Megint mondhatnék példákat, de nem akarok sérteni. De sokszor úgy látom, hogy a ma ú.n. keresztyéniségének nem fontos az Isten dicsősége. Ahogy a Jelenések könyvében azt mondja az ige, ami a Sárospataki Kollégium jelmondata: „Féltétek az Istent, és neki adjatok dicsőséget!” Mi egy olyan országban élünk, ahol nem mindenki az élő Istennek ad dicsőséget, hanem másnak is dicsőséget ad. Mástól is kér,

más előtt is leborul, máshoz is imádkozik. És akkor hol van Isten hívő népe, aki azt mondja: el fogják venni a mi Urunk dicsőségét, megrabolják az én Istenem dicsőségét, aki úgy szerette ezt a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Ennek az Istennek a dicsőségét, aki teremtett mennyet és földet, minden benne lévővel együtt. Megtanulhatjuk, hogy nekünk a mi Istenünk dicsőségét kellene így félteni.

Menjünk tovább: ahogy Demeter ragaszkodott a megfogható anyagi dolgokhoz, az Isten népének úgy kellene ragaszkodnia a mennyei javakhoz. Ezt is megtanulhatjuk tőle. Amikor az Isten igéje terjed, akkor azt mondja ez az ember, hogy ez az én zsebemre megy, ez a pénztárcám ellen van. Mert ő az anyagi javakhoz ragaszkodott. Milyen nagyszerű lenne, ha mi, az Isten népe, a lelki javakhoz ragaszkodnánk.

Ha végigolvassuk Pál leveleit, meglátjuk, hogy Isten mennyi lelki jót készített az övéinek. Végül összefoglalóan már csak azt mondja: hogyan adna vele együtt mindent minekünk. De hogy mennyi lelki jót, mennyei javakat készített Isten az Őt szeretőknél, amit szem nem látott, fül nem hallott, ember szíve meg sem gondolt — nem is kell sorolni az igéket. De ha Isten népe a mennyei javakhoz ragaszkodna, ha mi úgy lennénk: Uram, a lelki ajándékaidat várjuk. Ha nem tudom, mi az, akkor felgerjesztem. Pál azt írja Timóteusnak: gerjeszd fel az Isten benned levő ajándékát. Hozd elő, ragyogtasd, használd.

Ez a mi kérésünk, ez a mi vágyunk? Uram, szeretnék a menny kincseihez ragaszkodni, mert a menny fia vagyok. Hozzád tartozom, az odafelvalókhoz, mennyei dimenzióban mozgok már. Ja, hogy még a földön harcolok, két lábbal a földön járok, küszködök betegséggel, öregséggel, fiatalkori bűnökkel — de én már az odafelvalóknál vagyok. Lélekben hozzád tartozom.

Demeter meg akarta tölteni a zsebét — a hívő embernek legyen példa, hogy mi meg töltsük meg a szívünket Isten ajándékaival.

A következő, amit tanulhatunk tőle: felismerte, hogy ez a Pál károsítja az üzletét. Nyilvánvaló az igéből, felismeri, hogy a Pál által hirdetett ige károsítja az üzletét. — Milyen jó lenne, ha Isten hívő népe felismerné, hogy mi az, ami károsítja az Isten országát. Ő felismeri, mi károsítja az üzletet, nekünk meg fel kellene ismerünk, hogy mi károsítja Isten országát. Megint hívjuk segítségül az igét.

Különösen Pál apostol korinthusi első levele, de minden levele erről szól. Az első keresztyénségben az éppen megalakult és a hit útján induló gyülekezetek között sok károsító tényező volt. Pál mit ír? Testvérek, vigyázzatok! Vegyétek észre, hogy mi az, ami károsítja az Isten országát. Korinthusban kezdi azzal, hogy a pártoskodás károsítja Isten országát.

Van, aki erre az ighirdetőre esküdött, van, aki a másokra meg a harmadikra: én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé. Én akkor jövök, ha Pál prédikál, én akkor, ha Péter prédikál. Én akkor jövök, ha Apollós hirdeti az igét. — Pál fejükre üt, és azt mondja: nem veszitek észre, hogy ez károsítja az Isten országát?

Aztán jöttek a többiek: hát, ki tudja, hogy lesz a halottak feltámadása? Na, Pál leírja. Ha ti nem vagytok tisztában, minden Bibliátlan tanítás károsítja Isten országát. Leírja egy egész fejezeten keresztül (1Korinthus 15. rész: 58 vers), hogyan lesz a halottak feltámadása. Minémű testtel jönnek ki? Mit hiszünk, és mit vallunk. Ami ezen kívül van, vagy ezzel nem egyezik, az károsítja az Isten országát. Az egész Korinthusi levél erről szól. Veszekedtek, vitatkoztok. Olyan bűnök vannak köztetek, ami a világban is botránkozás lenne. Micsoda szörnyűség! Nem veszitek észre?

Az úrvacsora-tan félreértelmezése, a szeretetvendégség félreértelmezése – nem veszitek észre, hogy károsítja az Isten országát? Alszunk, mi hívők? Demeter ébren van. Ez az ötvös, ez a saját zsebére dolgozó, ördögi lélekkel átítatott ember ébren van? Isten hívő népe meg alszik, és nem látja?

Menjünk még tovább: a következő az, hogy Demetertől abból is tanulhatunk, hogy felveszi a harcot. Nem úgy van, hogy hirdettetik az ige, most új utak vannak, most eddig Artemisz templomába mentünk, majd a Tirannosz iskolájába megyünk... Mi történik? Felveszi a harcot.

Ó milyen nagy tanulság a számunka, Isten hívő népe számára! Mert mi inkább ilyen esetben letesszük a harcot. Nem akarunk harcolni, mert a békesség kedvéért mi kitűzzük a fehér zászlót sokszor. Nem mindenki, nem mindig, de általánosságban azt lehet mondani: szeretnénk kitűzni a fehér zászlót. Nem, nem akarunk harcolni. De akkor az életed végén, hogy fogod mondani: ama nemes harcot megharcoltam... hogy lesz a gyászjelentésünkön, ha ugyan az lesz, hogy a nemes harcot megharcoltam – mikor elfutottam, meghátráltam? Közben meg énekeltem: fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt, Ó a fővezér. Hozzá esdünk győzedelemért.

Demeter harcolni akart, és tanuljuk meg ebből az igéből: igen, nekünk ott, ahol Isten dicsőségét rabolják és lopják, nekünk ott, ahol bálványokat imádnak, nekünk ott, ahol mennyei javak helyett földiekre törekednek, ott fel kell vennünk a harcot, mert a lélek a test ellen vitézkedik. Ez örök törvény.

Pál apostol harcosoknak beszél. Egy harcos sem elegendik az élet dolgaiba... Pál apostol azt mondja: az Isten megváltott gyermeke harcban lesz benne. Demeter felveszi a harcot. Jó lenne megtanulni: vegyük fel a harcot.

A következő az: Demeter tudja, hogy egymagában nem fog menni ez a harc. Ezért fellázítja a többieket. Maga mellé akar állítani embereket. Ó, megint egy olyan tulajdonság, amit Demetertől megtanulhatunk: egyedül nem megy, nekünk a harchoz testvérekre van szükségünk. Nekünk a hit útján gyülekezetre van szükségünk. Közösségre van szükségünk.

Egyik énekünk így szól: „tartsunk jól össze hát”. „Ha botlanak a gyöngék, segítsen az erős. Hordjuk, emeljük önként, kin gyöngesége győz.” Miben példa Demeter? Abban, hogy okosan tudta, mert a világ fiai okosak, hogy neki nem egyedül kell harcolnia, neki társakra van szüksége. Csak mi felejtjük el sokszor, hogy nekünk a másik hívőre is szükségünk van a harcainkban. Ne felejtjük el, hogy tanuljunk meg összefogni.

Demeter azt mondta: össze kell fogni, mi meg, a mai keresztyénség, szét akarunk húzni.

Végül tudhatjuk Demetertől és tanulhatjuk azt is, hogyan kell meggyőzni másokat, maga mellé állítani. Mi is tanuljuk meg, hogyan kell magunk mellé állítani embereket. Másokat meggyőzni – nem a mi igazunkról. Demeter a maga igazáról akarta meggyőzni a többieket, nekünk nem a magunk igazáról kell meggyőzni a többieket, nekünk a Krisztus igazságáról, amit az előbb énekelünk is. Amit itt az énekíró leírt: „a pokol torkából te kiszabadítottál, és az én lelkemben engem megnyugtattál”. – Meg kell győzni a világot, mert a Szentlélek is meg akarja győzni bűn, igazság és ítélet tekintetében.

Hadd mondjam így: ahol te vagy, mint Isten gyermeke, tűz támad körülötted? Demeter körül rögtön tűz támadt. Egy szívvel és egy hangon kiáltották: nagy az efézusi Diana vagy Artemisz. Vajon te tudsz ilyen tüzet gyújtani ott, ahol vagy? Mi

ZAVARGÁSOK AZ ÚR ÚTJA MIATT

tudunk ilyen tüzet gyújtani, hogy akik között vagyok, azok velem együtt fogják kiáltani: az Úrért és Gedeonért. A Zsidókhöz írt levélben az van: „teszi az Ő szolgáit tűznek lángjává”. A tűz pedig terjed. Ahol láng van, annak terjednie kell.

Adja az Úr, hogy tanuljunk, elsősorban Jézus Krisztustól, aki azt mondta: tanuljátok meg tőlem... Másodsorban azért még nézhetünk az ellenségre is, és azt lefordíthatjuk a mi nyelvünkre, a hívők nyelvére, hogy vallhassa az életünk: egyedül Istené a dicsőség, aki Jézus Krisztusban lehajolt hozzánk, a Golgota keresztnél megváltott. A húsvéti nyitott sír által nekünk ajándékozta a megváltást és az igazságot, és számunkra mennyei hajlékot készített.

Tanuljunk! Az egyik professzorom így mondta annakidején, ha valamelyik diák nem tudott sokat: fiú, neked még nagy motort kell a hátadra szerelned. Fordítsam le úgy: próbáljunk meg nagyobb motort szerelni a hátunkra.

Egy kedves énekünk ezt sokkal jobban mondja: „Több szentséget árasz, több lelkesedést. Több könnyet a bűnért, több béketúrést. Több hitet Uramban, több megnyugovást, több kedvet a tethez, több esdő fohászt.”

Imádkozzunk!

Áldott Urunk, magasztalunk, hogy egy ilyen igének is lehet üzenete számunkra, amely a te néped ellen, tudományod ellen, utad ellen tört. Bárcsak megértenénk azt, hogy mit akarsz velünk, Urunk, és legfőképpen mit akarsz általunk. Engedelmesen azt tudnánk mondani: vezess, Jézusunk, véled indulunk. Ha küzdelemre hív az élet, hadd kövessünk benne téged.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy földi léted sem volt nyugalmas. Mert bár te voltál a béke királya, mégis, ahol megszólalt az ige, ahol gyógyultak emberek, ahol szabadultak a Sátán fogságából, ott háborúság támadt az Úr útja miatt. Elküldtek, le akartak taszítani a szikláról. Végül elfogtak és kivégeztek.

Urunk, add, hogy ne kényelmes hívő életet éljünk, hanem úgy, ahogy harcshoz illik, vegyük fel a harcot. Induljunk úgy, ahogy te tanítasz, amire te indítasz bennünket. Könyörülj meg ezért az életünkön.

Add, hogy ne csak világítsunk, hanem tüzet is tudjunk gyújtani a magunk környezetében. Ez csak akkor lehetséges, ha a szívünkben ég a tűz, az irántad való szeretet, a neked való odaszánás, a misszió tüze, hogy másokat is igyekezzünk megnyerni Krisztusnak. Közben kapunk testvéreket, barátokat, gyülekezetet, közösséget. Köszönjük, hogy meleg fészekben növekedhetünk mi, gyermekeid, a hitben.

Ámen.

398. dicséret

Hatton J., 1793.

Úr lesz a Jé-zus min-de-nütt,
Hol csak a nap-nak fé-nye süt,
Úr lesz a mesz-sze ten-ge-rig,
Hol a hold nem fogy s nem te-lik.